

Honnan jön segítségem?

Lekció: 1Kor 1,18-31/Textus: Zsolt 121

2020. augusztus 16.

Ez a zsoltár zarándokének. Néhány héttel ezelőtt beszéltem arról, hogy a kereszténység voltaképpen nem más, mint egy irányba mutató kitartó engedelmesség. Hosszú, kitartó, engedelmes követése Jézusnak, ami, ha egyszer elkezdjük, egy életen át tart. Azt is mondtam, hogy a házasság is ilyen; ezt újra mondom: a házasság sem más, mint egy irányba tartó, kitartó engedelmesség. Arról beszéltem, hogy a zarándokének, ez a tizenegynéhány zsoltár a 120. zsoltárral kezdődően, amit a nagy ünnepekre felzarándoló zsidó emberek énekeltek és imádkoztak, ezek segítenek bennünket az engedelmisségben elmélyülni és meggyökeresíteni. A 120. zsoltár kapcsán arról beszélünk, hogy mondani kell egy nagy nemet, evvel indul minden: nemet az illúzióra, nemet a hazugságra, amit a világ kínál. A most felolvasott 121. zsoltár pedig arról szól, hogy mondanunk kell egy nagy igent arra, ami a zsoltárnak egy nagyon egyszerű üzenete: Istentől jön a segítség. Erre az egyszerű igazságra kell újra és újra igent mondanunk, hogy egy irányba mutató módon, kitartóan hűségesek legyünk Istenhez.

Egyszerű és egyértelműnek tűnő gondolat ez mind a keresztények, mind a nem keresztények számára: ha valaki hisz Istenben, akkor azt vallja, hogy Isten az ő segítése. Kálvin János szerint ez azt jelenti, hogy ha valóban Istenben bízunk, senki mást nem hívunk segítségül a baj vagy a nehézség idején Istenen kívül. Amilyen egyszerű és magától értetődő ez, mégis annyira bonyolult. Egyszerű az üzenet, de bonyolult az ember lelke, és nagyon nehéz ezt az igazságot megragadni és megélni a maga egyszerűségében.

Három pontban szeretném ezt a zsoltárt veletek együtt végiggondolni és az üzenetét kifejtetni.

1. Kinek van szüksége segítségre?
2. Honnan jön ez a segítség?
3. Milyen ez a segítség, mi ennek a segítségnek a természete?

1. Kinek van szüksége a segítségre?

Nem kerülhetjük meg, amikor erről beszélünk egy keresztény gyülekezetben, hogy van egy nagyon népszerű ellenvetés a kereszténységgel szemben, amivel úton-útfélen találkozunk, sőt ami lehet, hogy még bennünket is többször megkísért, ami így hangzik: „Istenre csak a gyengéknek van szükségük.” Úgy is szokták ezt mondani egy képpel élve, hogy Isten, ill. a kereszténység a gyenge emberek mankója. Ha magad elé képzelsz egy mankóval bicegő embert, ez nem túl felvidító kép a kereszténységről. Ha keresztény vagy, rosszul érinthet ez a kép: tényleg ilyen vagyok, tényleg egész életemben mankókkal bicegek? Ha pedig még csak érdeklődsz a kereszténység iránt, akkor ugyanez a kép távol tarthat Istentől: vállaljam fel, hogy gyenge vagyok? Ha ennek a zsoltárnak az az üzenete, hogy Isten az egyetlen segítség; a világ üzenete pedig az, hogy Istenre csak a gyengéknek van szüksége, akkor elég vesztes helyzetből indulunk, ha ezt meg akarjuk érteni, és meg akarjuk ragadni. Hogyan van ez? Miért ennyire erős ez az ellenvetés?

Nagyot változott az élet körülöttünk. Tizenöt éve, ha kerestél valamit a városban, vagy eltévedtél, nyugodtan odamehettél egy másik emberhez az utcán és útbaigazítást kérhettél tőle. Ez teljesen normál helyzet, mindennapi történet volt. Aki tudott, segített; és akinek segítettek, nem kellett rosszul vagy kényelmetlenül éreznie magát. Ha viszont ma odamennél valakihez, akkor te is éreznéd, hogy ez kínos, és ő is csodálkozva nézne rád. Hát üsd be a telefonodba, amit keresel, és akkor pontosan fogod tudni, hogy hova kell menni. Nem szorulsz a másik segítségére. Gyermekkoromban emlékszem, előfordult, hogy ha édesanyámnak valami apróság hiányzott főzés közben, akkor gond nélkül átküldött a szomszédhoz, kérdezzem meg, tudna-e

adni. Gondolj bele, mi történne, ha ma átmennél itt a lakótelepen a szomszédhoz! Hát mire való az éjjelnappali? Száz évvel ezelőtt pedig egy faluban egy héten egyszer fűtötték be a kemencét és sütötték meg mindenkinek a kenyerét.

Félreértés ne essék, nem a régi iránt nosztalgiazom. Azt szeretném csupán érzékeltetni, hogy abban a világban, amiben élünk, a modernista társadalomban látszólag egyre kevésbé szorulunk egymásra, és egyre többet vagyunk képesek megoldani önmagunk. Ezt hozza a technikai fejlődés. Ennek kapcsán pedig az is megváltozik, mit tartunk fontosnak, értékesnek. Ebben a világban egyre kevésbé a segítőkészség, mások önzetlen támogatása lesz az érték, mert ez már nem olyan fontos ahhoz, hogy túléljen a társadalom. Egyre önállóbban meg tudjuk oldani a dolgainkat egyedül. Éppen ezért, ami ma igazán fontos, ami igazán érték, amiből igazán megmérnek téged, nem az, hogy mennyire vagy segítőkész, hanem az, hogy mennyire vagy független, eredményes; mennyire vagy képes hatékonyan elérni a saját céljaidat. Ez sokkal fontosabb ma, mint egymásnak a segítése.

Éppen ezért ebben a világban, aki segítségre szorul, az valamilyen értelemben már kudarcot vallott. Amennyiben viszont egyre kevésbé kérünk, adunk és fogadunk el segítséget, annál erősebbnek kell lennünk önmagunkban. Miközben a Bibliában érték a kicsiség, az alázat, a rászorultság, ami nem önmagunk megvetése, nem öngyűlölet, nem kisebbségi érzés; addig a társadalomban az érték a függetlenség, az önállóság, az erő, az eredményesség, az önérvényesítés. Ennek fényében, ha a mai zsoltár azt hozza elénk, hogy „Isten az én segítségem”, még bennünk, keresztényekben is zsigerileg ott van a távolságtartás: „de hiszen csak a gyengéknek van szükségük segítségre. Istenre is, csak amikor már nagyon nagy a baj, amikor már tényleg nincs más.” Annyira megvetően ott van az emberek szívében, hogy a kereszténység a gyengék hite. A szívünk pedig tiltakozik: mi nem vagyunk ilyen gyengék, és nincs szükségünk Istenre.

Mit mondjunk erre? Azt, hogy a kereszténység valóban a gyengék és a rászorultak hite. Valóban! Később még kitérek arra, mit is jelent Istenre szorulni, de tény, hogy az egész bibliai kijelentésben az ember úgy és akkor tud kapcsolatba lépni Istennel, amikor elismeri az erőtlenségét, a gyengeségét, a rászorultságát, és megszólítja Őt. Ez tényleg így van. De még valami más is így van. Az is igaz, hogy a kereszténység Istene bizonyos értelemben maga is gyenge. Nem csak mi vagyunk gyengék, még az Istenünk is bizonyos értelemben erőtlen. Sokan szemünkre is vetik ezt. Ha Isten erős és hatalmas, miért nem oldja meg a világ szenvedéseit, miért hagyja megtörténni mindazt, ami igazságtalan, fájdalmas, felháborító? Valaki talán azt mondaná ma: akkor miért nem tünteti el ezt a vírust? Miért van ennyi nehézség, keserűség, fájdalom, nyomorúság, halál emiatt? A válasz pedig így hangzik: „mert Isten gyenge!” Én inkább így fogalmaznék pontosabban: Isten mindenható hatalmában dolgai véghezvitelére a gyengeséget és az erőtlenséget választotta. Ilyen a mi Istenünk. Ilyen értelemben gyenge.

Mit mond Pál apostol? Olvastuk ezt a lekción, amikor azon gondolkodik, hogy a nem keresztény világ, zsidók és görögök hogyan értik meg a kereszténység üzenetét. Azt mondja: „*miközben a zsidók jelt kívánnak, a görögök pedig bölcsességet keresnek, mi a megfeszített Krisztust hirdetjük.*” A zsidók jelt kívánnak - mit jelent ez? Azt, hogy a zsidó gondolkodásmód, a zsidó világ, a zsidó kultúra erőt akar látni. A jel kívánása azt jelenti, hogy álljon elő egy próféta, Istennek egy embere, aki tegyen jelet, csodát tesz, legyen ott benne, mutakozzon meg Isten ereje. Ha ez megtörténik, akkor hiszünk benne. A görög gondolkodás pedig a filozófia, a kifinomult bölcsesség útján keresi az Istenhez való elérést. A zsidók tehát jelt kívánnak, a görögök bölcsességet keresnek. Pál azt mondja: a mi üzenetünk pedig a megfeszített Krisztus, aki a zsidóknak ugyan megütközés, botrány, mert ez minden, csak nem erő! Azt mondani egy zsidónak, hogy Isten megváltása egy keresztre feszített emberben érkezik el, egy olyan kultúrában, ami az Isten erő-megnyilvánulását várja, botrány. Azt mondja Pál a folytatásban, a pogányoknak pedig ez a megfeszített Krisztus bolondság. Azt mondani egy görög filozófusnak, hogy ez a keresztre feszített zsidó férfi az Isten végső válasza az egész emberiség

minden nyomorúságára - bolondság! Milyen erőtlén az Evangélium! Milyen erőtlén az Isten üzenete! Aki erőt akar, annak gyengeség, aki bölcsességet akar, annak bolondság. A folytatásban azonban ezt írja Pál apostol: „*de maguknak az elhívottaknak, akiket Isten elhívott, zsidóak és görögnek egyaránt, Isten ereje és Isten bölcsessége, mert – paradox – Isten bolondsága bölcsőbb az emberek bölcsességénél, és az Isten erőtlensége erősebb az emberek erejénél.*”

Gyengék és rászorultak vagyunk, Isten erőtlén, és mégis ennek a nagy és mély titka az, hogy ez az isteni gyengeség és erőtlenség végül mégis isteni erőnek és hatalomnak bizonyul. Annyira, hogy aztán meg is szólítja a gyülekezet tagjait Pál, és azt mondja: nézzetek már körül egymás között, hogy ti különben kik vagytok? Emlékezteti őket: „*azokat választotta ki Isten, akik a világ szemében bolondok, hogy megszegyenítse a bölcsüket. És azokat választotta ki Isten, akik a világ szemében erőtlének, hogy megszegyenítse az erőseket. És azokat választotta ki Isten, akik a világ szemében nem előkelők, sőt lenézettek, és a semmiket, hogy semmivé tegye a valamiket.*” Mit jelent ez? Hogy a gyengék és erőtlének, akik Istenben bíznak, erősnek és bölcsnek bizonyulnak; míg a független, magabiztos, önérvényesítő bölcs és erős emberek saját erejükre nézve szégyent vallanak.

Kinek van tehát szüksége segítségre? Másként feltéve a kérdést: neked szükséged van-e segítségre? Feje tetejére állított világ, amit Isten elénk tart: feje tetejére állított világ Krisztus uralma alatt. Hol helyezed el magad ebben a történetben? Nagyon sok keresztény alapvetően bölcsnek, erősnek tartja magát, és csak amikor már nagyon nagy a baj, akkor látja meg, hogy szüksége van Istenre. Sok keresztény elméletben tudja, hogy szüksége van Istenre, de képtelen megélni a rászorultságot, a kicsiséget, a gyengeséget, az erőtlenséget. Részben azért, mert ez a kultúra, ha gyenge, erőtlén, rászorult vagy, akkor lúzernek tekint és kivet magából. Ezért zsigerileg nehéz Isten felé fordulnunk.

2. Honnan jön a segítség?

„*Tekintetem a hegyekre emelem, honnan jön segítségem?*” A kérdés tehát, akár keresztény vagy, akár érdeklődő, az, hogy hova tekintesz, amikor valami nehézség jön az életben? A tekintés nem feltétlenül fizikai értelemben értendő, hanem a bensőnkkel, a lelkünkkel, a szívünkkel, az akaratunkkal, az értelmünkkel mindig valahova fordulunk, valahova irányulunk. Jön egy nehézség, abban a pillanatban születik egy válasz bennünk, valahova megyünk, valahova fordulunk, irányulunk, valamihez nyúlunk. Hova fordítod a tekintetedet akkor, ha segítségre van szükség? „*Tekintetem a hegyekre emelem*” - mondja a zsoltáros. Miért emeli a szemét a hegyekre? Egyrészt mondják, hogy azért, mert a hegyek örökké sugallják a biztosat, a rendíthetlent, a megváltozhatatlant, a mozdíthatatlant. Ezért a hegyek a Bibliában sok helyen emlékeztetnek Isten hűségére, amely nem inog meg, nem változik meg, Isten szeretetére, ami örökkévaló. Sokan, akik nem is akarják megszólítani, néven nevezni Istent, szorult helyzetekben kimennek a természetbe, ránéznek a hegyekre, és valamit magukba szívnak ennek a valóságából, erejéből és biztonságából. Ebben lehet valamilyen igazság, bár szerintem nem ez a végső válasz. A zsoltáros nem így beszél a hegyekről.

Amikor Izraelben a zsoltár születése idején valaki felemelte a szemét a hegyekre, nagyon sok hegy tetején pogány oltárokat látott. Miközben Izraelnek egyedüli és kizárólagos Istene az Úr, soha nem szabadult meg az a terület és az a nép teljesen a korábban ott élő kánaáni népek bálványaitól. Az egész Ószövetségen jelen van ez a küzdelem az ún. „magas helyek” ellen, amelyek mind a pogány isteneknek az áldozóhalmai voltak. Ezek a magas helyek a természet erői imádásának a helyszínei. A kérdés tehát, hogy amikor valakinek segítségre volt szüksége, hova emelte a tekintetét, az Úrra, vagy pedig a hegyekre? Az Úrhoz fordult, vagy a pogány istenekhez és bálványokhoz? Ezek a hegyeken ott voltak a kánaáni istenek, pl. Baál és Astarte templomai, papjai és papnői. Mivel pedig a Baál- és Astarte-kultusz, és az egész kánaáni hit egy termékenység-kultusz, lényegében a szexualitás imádása volt, ezek a papok és papnők kultikus prostituáltak voltak.

Abból a célból imádták, dicsőítették a szexualitást, hogy termékeny legyen az életük, termékeny legyen a föld, termékeny legyen az élet. Baál papjai és Astarte papnői ezt biztosították. Ebben a hitbéli környezetbe érkezett meg Isten népe, Izrael, látták, tapasztalták mindezt. Amikor jött egy csapás, nem volt élelem, nem volt eső, éhezett a nép, dönteniük kellett: kihez fordulnak? Istenhez, az Úrhoz, vagy azokhoz az istenekhez, akiket a korábban ott élő népek imádtak, akik termékenységet ígérnek? Értitek a dilemmát? Nem olyan egyértelmű mindig Isten felé fordulni! Azt mondhatták: eddig Istent imádtuk, és mégis szárazság és éhség következett ránk. Ne próbáljuk meg Baált és Astartét is segítségül hívni? Végül is az a lényeg, hogy ne haljunk éhen! Értitek a kísértésnek az erejét?

A zsoltár három dolgot említ, amelyektől Isten megvédelmez. Az egyik a Nap, a napszúrás; a másik a Hold, a „hold-betegség” egyfajta érzelmi megborulást jelenthetett; a harmadik, hogy megtántorodik az ember lába, elesik, ami pedig valamiféle megtévesztő démoni erőt jelezhet. A kánaáni népeknek is mindekre megvolt a maga vallásos gyakorlata. Elmentek a Napisten, Holdisten stb. istenek templomaihoz, és ott kaphattak olyan varázsigéket, mágikus szereket, amuletteket, amelyektől védelmet reméltek. Mindez ott van a háttérben, amikor azt mondja a zsoltáros: *„tekintetem a hegyekre emelem, honnan jön a segítségem?”*

Kihez vagy mihez fordulsz a nehézség idején? Ha véletlenül azok közé tartoznál, akik azt mondják, hogy a kereszténység a gyengéknek való, te pedig önmagadban, saját erődben bízol, akkor is érdemes átgondolnod, te hova fordulsz nehézség idején. Hova fordulsz baleset, váratlanul beálló betegség, érzelmi megborulás, megtörtség, gazdasági nehézség, anyagi veszteség, párkapcsolati válság, elgondolt tervek kútba esése idején? Valahova ugyanis mindannyian fordulunk. Lehet, hogy a zsoltárversre, mely szerint Istentől jön a segítség, első zsigeri válaszod az, hogy Istene a gyengéknek van; de azt nehezen képzelem el, hogy te nem fordulsz valahova, nem próbálsz valamilyen módon biztosítani a jövődet, a biztonságodat, nem próbálsz segítséget kapni. Mindenki próbál.

Baál és Astarte istenei vígan élnek ma is. Tudom, hogy barátságatlanak tűnik, és azt is tudom, hogy ez sok kereszténynek is az elevenébe vág; de nagyon sokan, amikor feszültség, nehézség, baj, küzdelem adódik, ma is a szexbe, a pornográfiába, a kalandokba és az orgiákba menekülnek a nyomás alól. Ezt nem ítélné meg. Tényként mondom. Ha valaki, aki az Úrban hisz, ebben a helyzetben azt mondaná neked, hogy erre a pornográfiába menekülésre csak a gyengéknek van szüksége, mit mondhatnál? Nem lennél kénytelen igazat adni neki? Megfordul a kép! Nehézség vagy fenyegetettség idején sokan másokat az első mozdulatuk a pénzük, a bankszámlájuk felé viszi. Az ad biztonságot, ha van rajta valami; és megjelenik a félelem és az aggodalom, ha nincs rajta semmi, vagy nincs elég. Ez talán nem gyengeség? Nincs igaza, ha azt mondja valaki: gyenge vagy, ha a pénzre van szükséged ahhoz, hogy biztonságban érezd magad? Mások ezoterikus bölcsességgel akarják biztosítani az útjaikat, a jövőt, a párkapcsolatot, és nagyon bölcsnek tartják magukat, mert kihasználják a világegyetemben levő törvényszerűségeket és az ezoterikus kínálatok széles tárházát, aminek se vége, se hossza. Nincs igaza annak a Krisztusban bízó kereszténynek, aki azt mondja: gyenge vagy, ha ezoterikus bölcsességekre szorulsz? Értitek? A kérdés nem az, hogy kell-e valamilyen Isten, aki megtart és megsegít. A kérdés az, hogy ki ez az Isten, vagy mi ez az Isten, vagy mi ez a dolog. Honnan jön a te segítséged? Hova mozdul zsigerileg a szíved? Lehet, hogy keresztény vagy, és a tanult válaszod: az Úrhoz – miközben magad is tudod, hogy fájdalom, de nem oda! Vagy először nem oda. Vagy csak nagyon ritkán oda. Vagy nagyon nehezen oda.

„Tekintetem a hegyekre emelem, honnan jön segítségem? Segítségem az Úrtól jön – mondja a zsoltáros – aki az eget és a földet alkotta.” Merthogy minden, ami nem Ő, az az Ő alkotása. A szexualitás Isten alkotása és önmagában jó; csak ha bálványt csinálunk belőle, és hozzá menekülünk, elpusztít. A pénz, a gazdagság, a vagyon önmagában jó, a szegénység önmagában nem jó; de ha az anyagi biztonság a végső bástyám, ha baj esetén a pénzemhez menekülök, az baj. Vannak összefüggések a világegyetemben, meg lehet látni, fel

lehet ismerni ezeket, ez rendben van; de ha ez a végső, akkor valami olyanban bízom, ami kisebb, mint az Alkotó. „Segítségem az Úrtól jön, aki az eget és a földet alkotta.”

3. Milyen ez a segítség, mi ennek a természete?

„Az Úr védelmez téged. Az Úr a te oltalmad jobb kezed felől. Nem árt neked nappal a Nap, sem éjjel a Hold, az Úr megőriz téged minden bajtól. Megőrzi életedet.” Hogyan értsük ezt? Akik Istenben bíznak, és Tőle várják a segítséget, azokat soha semmi baj nem éri? Ha egy kicsit is józanok vagyunk, akkor ezt sem keresztény, sem nem keresztény nem hiszi. Keresztények nem lesznek betegek? Keresztényeket nem ér baleset? Keresztényeknek nem kerül válságba az életük? Dehogynem! Akkor hogy értsük ezt?

Hadd legyen személyes ezen a ponton! Egy híján harminc éve történt, hogy több napon át ősszel több napon keresztül rendszeresen mentem autóval Budapestről egy vidéki gyülekezetbe, mert egy amerikai lelképásztor a csapatával ott szolgált, és én tolmácsoltam őket. Minden este későn értem haza. Azt hiszem, a második napon történt, amikor a hazafelé vezető úton, késő este, már Budapesten, figyelmetlenségből koccantam az előttem haladó autóval. Belecsúsztam. Nem történt nagy baj, nem volt komoly a baleset. Másnap megint mentem fordítani, és ott elmondtam, hogy előző este mi történt. Az alkalom végén mindenki féltő szeretettel gondolt az ismételt késő éjszakai utunkra, áldáskívánással voltak, imádkoztak értünk. Így indultunk haza Dórával. Nagyon figyeltem, élénken élt bennem az előző este emléke, őszi éjszaka volt, szakadt az eső a városban, és két súlyos balesetet is láttam menet közben. Annál jobban figyeltem. Elértem egy kereszteződésbe, felnéztem, sárga volt a lámpa, nagy lendülettel behajtottam – jobbról meg belénk. Én voltam a hibás. Mindkét autó totálkárosra tört. Csodával határos módon mindannyian élve szálltunk ki az autóból. Mentők megvizsgálták bennünket és hazaengedtek.

Másnap reggel minden tagom iszonyúan fájt. Szokásom volt akkor, hogy naponta olvastam egy zsoltárt. Azon a reggelen a 121. zsoltár volt soron. „Az Úr a te őrizős. Az Úr védelmez téged. Az Úr a te oltalmad jobb kezed felől.” (Jobbról jött a másik autó!) Kérdés, hogy akkor most megőrzött Isten vagy nem őrzött meg? Minden csak értelmezés kérdése? Ha igazán megőriz, ahogyan annyian kérték aznap este, imádkoztak, áldást mondtak ránk, akkor nem történik velünk semmi baj, nem? Ha megőriz, akkor meg sem tántorodik a lábad! Lettek a balesetnek maradandó következményei. Vagy megőrzött? Hiszen papírforma szerint egy ilyen balesetben sokkal nagyobb esélye lett volna sokkal-sokkal súlyosabb következményeknek.

Pár hónappal korábban házasodtunk össze. Ez október végén történt, szeptemberben kezdtem el lelkész-ként szolgálni. Szóval sok tekintetben akkor indult az életünk. Ahogy olvastam a zsoltárt: „az Úr a te őriződ, az Úr a te oltalmad jobb kezed felől” - nagyon erősen nem csak az ért el, hogy előző éjjel Isten megmentette az életünket, hanem valahol nagyon mélyen újra megértettem: Istentől kaptam mindent, a feleségemet, az életemet, a szolgálatomat; és tudtam, hogy ez arról szól, hogy Nek, Vele és Érte élek. A baleset, és ez az ige, ahogy találkoztak, egészen mélyen belém égette, hogy Isten megőriz minden bajtól. De mit jelent ez? Hogyan értsük ezt? Nem úgy, hogy ne ért volna baj azóta. Ért bőven elég, és még fog is. Nem azt jelenti, hogy ne lettek volna súlyos betegségek az életünkben, vagy családi nehézségek, vagy fájdalmas és nagyon nehéz időszakok; de egészen bizonyosan tudom, mert átéltem, hogy mégis mindenben felettem tartja a kezét. Nem szunnyad, és nem alszik Izrael őrizője. Ott van. Nem bizonytalan. Tudom, hogy semmi nincs mögöttem, előttem, felettem, alattam, nincs semmi fenyegetés, semmi veszély, amiről Ő ne tudna, és ami-ben ne lenne velem az úton. Egy amerikai lelképásztor így summázza ezt: „a zsoltár nem azt ígéri, és így olvasták zsidók és keresztények kezdetektől fogva, hogy soha nem tántorodunk meg; hanem azt, hogy semmilyen baleset, semmilyen betegség, semmilyen ártalom, semmilyen nyomorúság, nem lesz olyan gonosz erő és hatalom felettünk, amelyek elszakíthatnának Istentől és Isten velünk való céljaitól.”

Honnan várod, hol keresed a segítséget? Mi az elsődleges mozzanat a szívedben? Hova irányul, hova fordul a szíved? Ez a zsoltár arra hív most, ha keresztény vagy, hogy őszintén szembe nézz azzal, mi a te zsigeri

segítség-utad. Ha tudod ugyan, hogy Istenhez kellene fordulni, de zsigerileg nem oda fordulsz, és van valami, amit nevezhetünk bálványnak az életedben, ahova vigasztalásért, megnyugvásért, biztonságért, önmagad szeretetéért fordulsz, akkor a zsoltár arra hív: ismerd fel! Képzeld magad elé, mint a hegyen lévő pogány oltárt, amire eddig a tekintetedet emelted, és mondd ki: Uram, bocsáss meg, hogy ide nézek, ide fordulok, ide menekülök; és az Úr Jézus Krisztus nevében, mert keresztény vagyok, most ezt megtagadom, és felnézek oda, Krisztus keresztjére, ahol a Te bolondságod a legnagyobb bölcsesség nekem, és ahol a Te erőtlenséged a legnagyobb erő nekem!

Ha pedig nem vagy keresztény, szintén át kell gondolnod, mi a végső segítség az életedben. Mi a végső megváltás, a végső szabadítás, mi az élet végső értelme számodra? Nyilván valami olyanba veted a bizalmat, mert amíg nem ismered mindenek Alkotóját, nem tehetsz másként, amit Ő alkotott. Ami lehet, hogy önmagában nem is rossz, de ami mégis elfoglalta a szívedet, elválaszt Istentől, és ráadásul ami soha nem tud megtartani, soha nem tud véglegesen szabaddá, boldoggá és örvendezővé tenni.

Boruljunk hát le az előtt az Úr előtt, Akinek hatalma és ereje gyengeségében és erőtlenségében mutatkozott meg! Ismerjük el Előtte a rászorultságunkat, gyengeségünket, hogy miénk legyen ereje, hatalma és bölcsesége, és erős, bátor, szabad emberekként élhessük az életünket!

(Lovas András)